

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku S. R. i H. R.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty B. i A. - Oddziału Terenowego w R.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1350 zł (tysiąc
trzysta pięćdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 marca 2016 r. – w sprawie o zasiedzenie – Sąd Okręgowy w T. oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 września 2015 r.

Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną, wskazując na potrzebę wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości (art. 235 k.p.c.), ustanawiającego zasadę bezpośredniości. Ponadto wskazali na zagadnienie sprowadzające się do pytania, „czy przełamując zasadę bezpośredniości wobec wystarczających do rozstrzygnięcia sprawy dowodów w postępowaniu *meriti* można sięgać do dowodów z akt innych spraw li tylko dla dokonania oceny dowodów w sprawie będącej przedmiotem orzekania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zasada bezpośredniości – niemająca w postępowaniu cywilnym bezwzględne charakteru – a także art. 235 k.p.c. były wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego w wyniku tych wypowiedzi w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że dopuszczenie dowodu z akt innej sprawy (zwartych w nich dokumentów i protokołów) nie stanowi naruszenia zasady bezpośredniości (np. orzeczenia z dnia 12 stycznia 1937 r., C.II. 2085/36, Nowa Palestra 1937, nr 12, s. 557, z dnia 11 października 1937 r., C.II. 901/37, Zb.Urz. 1938, poz. 329, z dnia 3 kwietnia 1959 r., 4 CR 759/58, RPEiS 1960, nr 2, s. 409, i z dnia 10 października 1966 r., II PR 269/66, NP 1967, nr 6, s. 835, oraz wyrok z dnia 15 października 2009 r., I CSK 238/09, OSNC-ZD 2010, nr C, poz. 68).

Niniejsza sprawa nie stanowi podłoża do kolejnej oceny znaczenia art. 235 k.p.c., a skarżący nie dostarczył nowych i przekonujących argumentów.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach sądowych orzekając na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

